

אורי סטריזובר

אבשלום

"לאט לי לנער לאבשלום"
שמואל ב י"ח, ה

ועת מצתך מלחמת ארץ יבשה אדמה לא מתעוררת אין בה חיות אין דרך לפניה
לאן תברח שערך אחוז בענף משפל פתגורה פרומה מכנסיה מפשלים
מה תבקש טרם יתפרקו חלקיה
לטפס על גבעה קרובה לשאת ולתת עם רוח לצחק פעם אחת בעין סערה

אן סקסטון

מקום מגורי בבית אצילי זה של עץ הדפנה

אני חיה ברגלי העץ שלי ו-הו
ידי הירקות-ירקות.
מאחר מכדי
להצטער על כך שברחתי מפניה, אפולו,
דם נע חרשית בעורקי המהרקים בקלפה,
אני, שרצתי ברגלי נימפה להכות שרש במעוף,
יש לי רק משאלה מאחרת זו לבצר עצים אלה
שפתוכם אני שוכנת. המקצב שאבד לי
עוטף פעימותי אדרת משי. בכל מאה, תחבולות
מצוקה מכאיבות לי בכל.
כפור מתדפק על עורי ואני נותרת בבהק
הדר כי אתה נעלמת בזמן. הרוח
מזעיק אותה, לטקס פלחן מרהיב זה
בו אהל נשמת רוח אפי אוכד באורה.
איני יודעת אלא כיצד תשוקה זו שלא בעתה השליכה
לעד בשר לרוח והעתיקה חרדותי
אל רומא, אשת-סודנו במיתוס פלאים.
אגרוף חסר-מנוח אני
בעודי גולשת אל הפוכבים בשנותי העקרות.
אני ארשת לגלוג בדמות עטרת תהלה; תאם
רעבוני הוא, ביש-מזל, שלא בעתו.
הקדמת לחלק לי כבוד, אפולו.
אין עוד איש שיבין
כיצד אני ממתינה
כאן ברגלי העץ שלי ו-הו
ידי הירקות-ירקות.

שורה לתמיר

כאן זריקות תמונותינו אחת של מדבר ואחת של שמים ותמונת ים דהוי מלח
יד תמיר מתקרבת ונסוגה גופי מתעטף ברגליו ראשי מהדק לבטנו
חדרי לב מכדרים מתגלגלים כירידה אל ים מות
תחת צל מים כבדים מתקלפים בגדים נשכבים על מלח
פתם נוגע בקמט קרע בחר
מתקנאים כבגדינו באים על ספוקנו
נמסים בלא קול כמלח במי ים

משוררת ירוקה

משוררת גוססת במרפסת
ואבשלום מיטיב רעמת בלוריתו סבוכה בענפי עץ
מביט בדלילות שערה

שריון רוזנה מטל לצד ארגו ספרים חתום
ושפתיה משוררות מבטו המתקרב בעזבו
שואלת כאם זנוחה לאן תלך

משוררת ירוקה בלא אבשלום
מתכוצת בפנה
שערה כגפנית על קיר מרפסת